

El fort desig de seguir la corrent

Un relat de: [Nurai](#)

La gent vivia en l'anar fent. Veien tots els colors i cadascú sentia les emocions mitjançant un únic color, el que havien triat. Alguns, el verd esperança; altres, el lila rebel o l'apassionat vermell; uns pocs, el lliure groc; uns molts, el blau conservador i uns quants privilegiats, el sensual taronja. Però la majoria es volia amagar entre el blanc i el negre i, sovint, es trobaven immersos, sense saber com, en el gris. Se sabien diferents. Els més llestos es compraven les ulleres de la tolerància i s'atrevien a copsar totes les gammes de l'arc de Sant Martí. Els més porucs s'amagaven rere la miopia de la supèrbia i només volien admirar la vida amb el color que havien escollit.

Va ser llavors quan la por va posar-se de moda i tothom va voler ser miop, es va convertir en un privilegi de masses, en l'opció escollida democràticament pel poble, se sabien feliços amb aquesta mancança. Les clíniques que corregien la vista varen haver de plegar. Els governs i els més poderosos es llepaven els dits.

Tot seria més fàcil a partir d'ara, només els calia ser del bàndol del color triomfant. I així va ser com el món es va convertir en una gran presó, on la diversitat s'havia mort, però on tothom es creia lliure en la unitat que, vés a saber QUI, havia elegit.